

1) Nový žák ve škole rytířů

Byla jednou jedna škola, velice zvláštní škola. Chodili do ní samí kluci. Proč kluci? Protože se jednalo o školu rytířů. A co se takoví rytíři učí? Místo matematiky trénují tělo a jízdu na koni, místo psaní šermují mečem a místo čtení je čekají hodiny rytířského chování.

A protože je velice drahé pořizovat meč, štít, brnění a koně, navštěvují tuhle školu bohatí kluci. Jenomže jednoho podvečera se u školních vrat objevil kluk v botách zablácených tolik, že nešlo poznat, jestli pod vrstvou špíny mají boty barvu hnědou, černou nebo nějakou jinou.

„Kdo jsi? Co tady hledáš?“ obořil se na příchozího rytíř Pavel.

„Jmenuju se Janek. Pomáhal jsem tátovi orat pole. Ale chtěl bych být rytířem.“

„Fuj! Ty ale smrdíš,“ ušklíbl se rytíř Bonifác.

„Ale vždyť jsem nepracoval s hnojem,“ začal se zamračeně očichávat Janek.

„A může tvůj otec vůbec za školu zaplatit?“ zajímal se Pavel.

„Tady se platí?“ posmutněl zklamaně Janek a otočil se k odchodu.

„Počkej,“ zarazil ho rytíř Rostislav. „Támhle jde náš učitel. Jestli máš dost odvahy, zeptej se jeho.“

„No dovol! Já jsem nejstatečnější kluk z celé vesnice,“ ohradil se Janek, ale po pravdě řečeno, byla v něm malá dušička, když předstoupil před urostlého muže oblečeného v lehkém brnění a ozdobné helmici.

„Tak ty bys rád byl rytířem?“ podivil se učitel a zamyšleně si Janka prohlížel.

„Ano pane.“

„Tvoji rodiče o tom vědí?“

„Ano, už několikrát jsem dostal výprask, protože jsem šermoval s naší kozou.“

Mladí rytíři, kteří stáli Jankovi za zády, vyprskli smíchy.

„A zaplatí otec tvoji rytířskou výbavu?“

„Asi ne, pane, tolik peněz nemáme.“

„Aha,“ zamýšleně si učitel prohlížel zabláceného uchazeče.

„Kdybych tě nechal pracovat ve stájích, aby sis vydělal na školu, zvládl bys oboje?“

„Ano pane,“ rozzářil se Janek.

„Dobrá. Můžeš mě oslovovat sir Michaeli. Zítra přivedeš otce a dojednáme podmínky. Dneska přespíš u nás. Ale nejdřív se vykoupej a vyčisti si boty. Rytíř Rostislav ti ukáže, jak to u nás chodí.“

Janek byl rád, že byl určen právě Rostislav, který mu byl nejsympatičtější. Oslovený kývl za zabláceného chlapce, aby šel s ním. Ostatní mladí rytíři si začali šuškat.

Rostislav mezitím Jankovi ukázal, kam odložit špinavé oblečení a kde si vyčistit boty. Jakmile se odlouply a smyly vrstvy bahna, držel Janek v ruce hnědé, docela zachované kožené boty. Nakonec oba vstoupili do lázně, kde Rostislav do vany nanosil teplou vodu a podal Jankovi mýdlo a kartáč. Za půl hodiny už by nikdo nepoznal, že nový uchazeč o rytířské umění ještě odpoledne pomáhal na poli.

„Tohle si oblékni,“ podal mu Rostislav dlouhou bílou košili. „V tom

tady spíme,“ dodal, když viděl, jak Janek váhavě zkoumá neobvyklý kus oděvu.

„Připadám si jako holka,“ mumlal při navlékání košile. Ale i jeho průvodce se po umytí nasoukal do podobného oblečení, což ho uklidnilo.

Rostislav zavedl nováčka do společné noclehárny, kde už na ně čekali ostatní kluci, ze kterých tu po čtyřletém tréninku měli vyrůst páni rytíři.

„Támhleta postel s erbem je tvoje,“ křenil se na Janka Bonifác, když se večer najedení a umytí sešli všichni ve společné ložnici. A opravdu. Nad jednou postelí byl erb vystřižený z papíru, na něm narychlo namalovaná žába a pod ní nápis „Žaboš z Bahňákova“.

„Posmívát se není zrovna rytířské,“ zakabonil se na kamarády Rostislav.

Janek si však nevšímal erbu, protože jeho pozornost přitáhl polštář, který se podivně vlnil. Hmátl do povlaku a vylovil hnědého skokana. Kluci kolem něj se rozesmáli.

„Tak co? Budeš spát se svým ořem?“

„Rytíř na překážkách předběhl všechny nepřátele, protože jeho hnědák výborně skákal.“

„A máš pro svého oře okované botky?“

„Jděte se vycpat,“ mračil se Rostislav na své kamarády, „už ho nechte být. Stačilo!“

„Nic mu přece neděláme. Copak nerozumí legraci?“ ohradil se Pavel. Přihlížející chlapci zklamaně pokrčili rameny a posměšky utichly. Bylo na čase jít spát. Jakmile se z postelí okolo začalo ozývat pravidelné, Janek se zvedl, zatřásl Rostislavem a zašeptal: „Musím tu žabu odnést ven, nechci, aby tady chcípla.“

„Jestli už všichni kluci spí,“ obezřetně se rozhlédl Rostislav, „můžeme se přes kuchyň dostat do zahrady.“

Po špičkách se vyplížili z ložnice a v nočních košilích se jim podařilo nepozorovaně dojít až ven, kde hnědého skokana pustili do trávy. Kdyby je někdo viděl, myslel by si, že se po škole potulují dva duchové.

„Chceš být můj kamarád?“ zeptal se Rostislav Janka.

„Jasně že jo,“ přikývl vesnický kluk a najednou se tu cítil báječně.